

Arrest

nr. 144 306 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat J. BRUYNDONCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 1 januari 2011 het Belgisch grondgebied te zijn binnengekomen en meldt zich op 22 januari 2011 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Hamme, alwaar hij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot en met 1 april 2011.

1.2. Verzoeker wordt op 24 februari 2012 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) ten laste genomen door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie. Op 28 juni 2012 wordt hem een voogd toegewezen.

1.3. Op 30 november 2012 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij zij verzoekt om de afgifte van een attest van immatriculatie in afwachting van het bepalen van de duurzame oplossing.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, waarin wordt bepaald dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat uit een terugkeer naar Brazilië, alwaar hij kan worden herenigd met de rest van zijn familie.

1.4. Op 25 augustus 2014 wordt verzoeker meerderjarig en wordt een einde gesteld aan de voogdij.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 23 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving

Reden van de beslissing:

[x] Art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 - Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De aankomstverklaring is vervallen sinds 01/04/2011.

[...]

Aan de voogd van betrokkene werd op 07/01/2013 een bijlage 38, een bevel tot terugbrenging van de minderjarige, betekend, waaraan geen gevolg werd gegeven. De betrokkene heeft de leeftijd van 18 jaar bereikt op 25/08/2014 en valt buiten te toepassingsveld van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. Hij verwijst naar het gegeven dat hij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij aldus, na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt vast dat verzoeker geen hogere rechtsnormen inroept waaraan hij alsnog een belang zou kunnen ontleen en dat aldus niet blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing hem enig nut kan opleveren.

De Raad oordeelt dat in casu verzoeker evenwel nog niet het belang kan worden ontzegd bij de behandeling van zijn beroep. Zo dringt de vaststelling zich op dat verzoeker in zijn middel tracht aan te tonen dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek van dit middel dringt zich dan ook op. De exceptie van onontvankelijkheid dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Motivering bestreden beslissing – bijlage 13 – eerste argument

De bijlage 13 – bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 27/05/2014, luidt deels als volgt:

[...]

Verzoeker begrijpt de bestreden beslissing niet. Hij begrijpt niet waarom er wordt verwezen naar een aankomstverklaring en waarom wordt gesteld dat deze is vervallen sinds 01/04/2011.

[...] Verblijf van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling

Verzoeker werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling geïdentificeerd, na zijn aankomst in België, op 01/01/2011.

Hij reisde met zijn vader naar België, die hem hier heeft verlaten en achtergelaten.

Verzoeker werd opgevangen door zijn tante, doch de ouders van verzoeker hebben verzoeker naar België gestuurd zonder regelingen voor hun zoon te treffen. Men zou kunnen zeggen dat verzoeker in België gedropt werd, zonder boe of ba, en dat verzoeker niet langer kan terugvallen op zijn ouders voor zijn opvang of opvoeding.

Dit betekende eveneens dat de tante van verzoeker geen officiële voogdij of ouderlijk gezag had gekregen over verzoeker, via zijn ouders.

Een voogd werd vervolgens aangesteld door de FOD Justitie, op 24/02/2012.

De voogd heeft als taak conform artikel 61/14 VW een duurzame oplossing voor zijn of haar pupil te zoeken.

[...]

De Omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen leest als volgt:

*"In afwachting van een duurzame oplossing voor de N.B.M.V., kan het Bureau Minderjarigen :
ofwel een aankomstverklaring geldig 3 maanden afleveren;
ofwel, het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), dat bij het nemen van een negatieve beslissing in het kader van een andere procedure, aan de voogd werd afgeleverd, verlengen.
Deze documenten zullen worden verlengd, met drie maanden wat betreft de aankomstverklaring en maandelijks, wat betreft het bevel tot terugbrenging, indien nog geen duurzame oplossing gevonden werd." (*

Aangezien verzoeker op 24/02/2012 werd geïdentificeerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, aangezien voor verzoeker niet eerder dan op 18/12/2012 een duurzame oplossing werd gevonden (terugkeer naar land van herkomst), aangezien het langer dan zes maanden duurde alvorens deze duurzame oplossing werd gevonden, begrijpt verzoeker niet waarom hem geen verlenging van een eerdere aankomstverklaring werd toegekend.

Verzoeker begrijpt niet waarom de bestreden beslissing verwijst naar een aankomstverklaring die vervallen zou zijn op 01/04/2011, terwijl verzoeker na deze datum verschillende procedures heeft doorlopen.

Verzoeker begrijpt niet waarom de bestreden beslissing niet verwijst naar de voormelde procedures op basis waarvan verzoeker via zijn voogd conform de Omzendbrief van 15/09/2005 in het bezit gesteld diende te worden van een (nieuwe of verlenging van een) aankomstverklaring, voor de duur van het onderzoek naar een duurzame oplossing.

Indien na zes maanden nog steeds geen duurzame oplossing werd gevonden, diende verzoeker via zijn voogd in het bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie (art. 61/18 VW).

Het duurde in casu meer dan zes maanden alvorens voor verzoeker een duurzame oplossing werd gevonden (zijnde een terugkeer naar zijn land van herkomst).

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom de bestreden beslissing meent dat verzoeker sedert 01/04/2011 illegaal in het land verblijft. Dit terwijl verzoeker de correcte en voor hem voorziene procedures als niet-begeleide minderjarige doorlopen heeft.

Dat verzoeker gedurende deze procedure niet 'doelbewust de Belgische verblijfsregelgeving' heeft geschonden, dat hij geacht werd in België ter beschikking te staan van zowel de Dienst Voogdij als de Dienst Vreemdelingenzaken als niet-begeleide minderjarige, en dat hij steeds te goeder trouw is geweest gedurende deze periode.

Dat verzoeker als minderjarige niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor zijn eventuele daden en handelingen. Dat hij steeds vertegenwoordigd moet zijn geweest door een wettelijke vertegenwoordiger of voogd.

Indien de stelling van DVZ wordt gevolgd dat de termijn van de aankomstverklaring van verzoeker dd. 01/01/2014 werd overschreden, wijst verzoeker op zijn minderjarige leeftijd op het ogenblik van het verkrijgen van die aankomstverklaring. Deze werd bekomen door een wettelijk vertegenwoordiger van wie DVZ toegeeft dat deze (de vader) vrijwel onmiddellijk het land heeft verlaten en de minderjarige heeft achtergelaten zonder begeleiding.

Verzoeker benadrukt dat hij vrijwel onmiddellijk na zijn aankomst, niet langer begeleid werd door een voogd of wettelijke vertegenwoordiger.

Verzoeker benadrukt daarmee dat hij niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor zijn doen of laten, zijnde onder meer het laten verstrijken van een termijn opgelegd door artikel 6 VW.

Van verzoeker als minderjarige kon niet verwacht worden, in afwezigheid van een wettelijke vertegenwoordiger of voogd, vóór 01/04/2011 het land te verlaten.

DVZ laat na rekening te houden met de specifieke elementen van het huidige dossier, de situatie van verzoeker op het ogenblik van het verkrijgen en verstrijken van de aankomstverklaring van januari 2011, zijn leeftijd op datzelfde ogenblik en schendt hierdoor het algemene rechtsbeginsel der redelijkheid en billijkheid. DVZ laat na een belangenafweging te maken waarbij voormelde essentiële elementen worden geanalyseerd en schendt hiermee alle redelijkheid en haar plicht tot zorgvuldigheid.

DVZ kan enkel feiten en voorgaanden aanhalen en invoeren ter argumentatie voor de verantwoording van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer deze elementen toe te wijzen zijn aan het eigen handelen of laten van verzoeker. Verzoeker heeft nooit in persoon een aankomstverklaring overhandigd gekregen, hij was op dat ogenblik handelingsonbekwaam. Verzoeker heeft nooit een wettelijke termijn, voorzien in artikel 6 VW, laten verstrijken, aangezien hij vooreerst nooit als handelingsbekwame persoon in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring en aldus ook niet handelingsbekwaam was om eventuele wettelijke termijnen verbonden aan zulk een document na te leven.

DVZ kan niet dienstig verwijzen naar een aankomstverklaring van 01/01/2011-01/04/2011 en beroept zich onterecht op artikel 7 eerste lid, 2° VW. Een schending van de formele motiveringsplicht moet worden vastgesteld.

De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

[...] Motivering bestreden beslissing – bijlage 13 – tweede argument: Bijlage 38 dd. 07/01/2013

Verder motiveert de bestreden beslissing als volgt:

[...]

Huidige bestreden beslissing (bijlage 13) werd aan verzoeker in persoon betekend. Aldus worden de feiten en argumenten vervat in deze bijlage 13 aan hem toegeschreven.

Het feit dat op 07/01/2013 aan de toenmalige voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd betekend, en het feit dat geen gevolg werd gegeven aan deze beslissing, kan niet worden toegeschreven aan verzoeker.

Dat verzoeker als minderjarige niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor zijn eventuele daden, handelingen of nalatigheden. Dat een minderjarige steeds vertegenwoordigd moet zijn door een wettelijke vertegenwoordiger.

DVZ verwijt thans verzoeker het niet naleven van een bevel tot terugbrenging, betekend aan de voogd op 07/01/2013.

DVZ kan niet aantonen dat verzoeker als minderjarige persoon op de hoogte was van deze beslissing of deze beslissing eventueel heeft begrepen als minderjarige.

Verzoeker benadrukt dat het de verantwoordelijkheid was van zijn toenmalige voogd om de juiste regelingen te treffen om haar pupil terug te brengen naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft steeds een voogd gehad, tot op de dag van zijn meerderjarigheid, en dit aldus tot 25/08/2014.

Verzoeker meent dat de voogd niet de nodige maatregelen heeft getroffen om het bevel van 18/12/2012 (betekend op 07/02/2013) na te leven of uit te voeren.

Een gedwongen repatriëring van een minderjarige is uitgesloten, doch er bestaan verschillende mogelijkheden om de vrijwillige terugkeer te bewerkstelligen.

Thans is verzoeker meerderjarig en hangt hem plots een gedwongen repatriëring boven het hoofd gelet op het nalaten van de bevoegde diensten en personen die de bijlage 38 van 18/12/2012 dienden na te leven en uit te voeren.

DVZ kan in de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar een eerder bevel (in casu een bevel tot terugbrenging) dat niet aan verzoeker in persoon werd betekend en waarvan met niet kan verwachten dat verzoeker het naleefde (als handelingsonbekwame persoon).

DVZ kan enkel feiten en voorgaanden aanhalen en inroepen als argumenten voor de verantwoording van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer deze elementen toe te wijzen zijn aan het eigen handelen of laten van verzoeker.

DVZ verwijst ten onrechte naar het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerdere bijlage 38, betekend aan de toenmalige voogd van verzoeker.

Van verzoeker als minderjarige kon niet verwacht worden, in afwezigheid van een wettelijke vertegenwoordiger of voogd, het land te verlaten.

DVZ laat na rekening te houden met de specifieke elementen van het huidige dossier, de situatie van verzoeker op het ogenblik van het verkrijgen en verstrijken van de bijlage 38 van december 2012, zijn leeftijd op datzelfde ogenblik en schendt hierdoor het algemene rechtsbeginsel der redelijkheid en billijkheid. DVZ laat na een belangenafweging te maken waarbij voormelde essentiële elementen worden geanalyseerd en schendt hiermee alle redelijkheid en haar plicht tot zorgvuldigheid. [...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de

besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekers aankomstverklaring is vervallen sedert 1 april 2011. Verder wordt aangegeven dat de toenmalige voogd van verzoeker op 7 januari 2013 een bevel tot terugbrenging werd betekend, waaraan geen gevolg werd gegeven. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker thans de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en buiten het toepassingsveld van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet valt.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoeker geeft aan niet te begrijpen waarom er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een aankomstverklaring en waarom wordt gesteld dat deze is vervallen sinds 1 april 2011. Dit betoog is evenwel niet ernstig. Zo blijkt op duidelijke wijze dat deze motivering is opgenomen ter staving van de gedane vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, vaststelling die aan de grondslag ligt van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker na zijn aankomst in het Rijk regelmatig in het Rijk vermocht te verblijven tot 1 april 2011, en het verblijf in het

Rijk sindsdien niet langer regelmatig was. In dit verband wordt ook op duidelijke wijze aangegeven dat in het kader van de tijdens de minderjarigheid van verzoeker door diens voogd ingediende aanvraag overeenkomstig de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet, waarbij werd verzocht om de afgifte van een attest van immatriculatie in afwachting van het bepalen van de duurzame oplossing, werd besloten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging, en aldus geen attest van immatriculatie werd afgegeven. Aldus kan verzoeker ook geenszins dienstig voorhouden niet te begrijpen waarom in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verstrijken van zijn aankomstverklaring sinds 1 april 2011 terwijl zijn voogd nadien nog een verblijfsaanvraag indiende op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. Het bevel tot terugbrenging werd verder rechtsgeldig betekend aan de voogd. Aldus kan verzoeker thans evenmin dienstig voorhouden niet in kennis te zijn van de reden waarom hij na zijn aankomstverklaring niet langer werd toegelaten tot een, zij het tijdelijk, verblijf in het Rijk in het kader van voormelde procedure en niet te begrijpen waarom hij sinds 1 april 2011 illegaal in het land zou verblijven.

In zoverre verzoeker aangeeft niet te begrijpen waarom hem geen verlenging van zijn aankomstverklaring werd toegekend, merkt de Raad ook op dat niet blijkt hoe dit betoog afbreuk vermag te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist zo immers niet dat hij sindsdien op geen enkel ogenblik nog werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk en dat hij dan ook langer in het Rijk verblijft dan toegestaan. Er blijkt op zich ook niet dat verzoeker op enig ogenblik een verlenging vroeg van zijn aankomstverklaring. In de mate dat verzoeker aldus wenst aan te voeren niet te begrijpen waarom hem in het kader van de verblijfsaanvraag als NBMV geen verblijfsdocument werd afgegeven, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien dat verweerder in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hieromtrent nog diende te motiveren. De aanvraag als NBMV werd afgesloten met de beslissing van 18 december 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, en indien verzoeker en zijn voogd zich met deze beslissing niet akkoord konden verklaren kwam het hen toe deze beslissing in rechte aan te vechten. Er blijkt geenszins dat een motivering in de bestreden beslissing zich nog opdrong waarom in het kader van de verblijfsaanvraag als NBMV geen verblijfsdocument werd afgegeven, doch onmiddellijk werd geopteerd voor de afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog het volgende op. Verzoeker geeft aan dat hij op 24 februari 2012 werd geïdentificeerd als NBMV en dat verweerder slechts op 18 december 2012 een beslissing heeft genomen inzake de duurzame oplossing. Verzoeker meent dat hij tijdens het bepalen van de duurzame oplossing gerechtigd was op een aankomstverklaring, gelet op de omzendbrief van 15 september 2005, en dat hij vervolgens na zes maanden in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie op grond van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker thans niet dienstig kan verwijzen naar de bepalingen van de omzendbrief van 15 september 2005, of een schending hiervan inroepen. Zo is verzoeker thans niet enkel meerderjarig, doch werd deze omzendbrief ook opgeheven door de ministeriële omzendbrief van 14 november 2011 tot opheffing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (BS 28 november 2011). Reden hiervoor is de invoering van de wettelijke procedure inzake een machtiging tot verblijf voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wettelijke bepalingen in dit verband traden in werking op 8 december 2011 en de door verzoekers voogd opgestarte verblijfsprocedure was reeds gesteund op deze wettelijke bepalingen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou het onderzoek naar de duurzame oplossing meer dan zes maanden hebben bedragen. Verzoeker werd weliswaar in februari 2012 geïdentificeerd als NBMV, doch zijn voogd initieerde slechts op 30 november 2012 een aanvraag overeenkomstig de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. In het kader van deze aanvraag nam verweerder reeds op 18 december 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, waarbij werd geoordeeld dat de duurzame oplossing voor verzoeker erin bestond terug te keren naar zijn familie in Brazilië. Aldus werd het onderzoek naar de duurzame oplossing door het bestuur op minder dan één maand afgesloten. Verzoeker gaat op dit punt ook uit van een foutieve lezing van het artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet, nu daarin geenszins staat vermeld dat indien na zes maanden geen duurzame oplossing kan worden bepaald een attest van immatriculatie dient te worden aangegeven.

Verzoeker kan thans niet in redelijkheid voorhouden geen kennis te hebben van het gegeven dat inzake de door zijn toenmalige voogd ingediende verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet werd geoordeeld dat de duurzame oplossing onmiddellijk kon worden bepaald, en zonder dat het nodig was eerst een verblijfsdocument af te geven voor zes

maanden teneinde de duurzame oplossing te bepalen. Na individueel onderzoek werd zo besloten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging omdat de duurzame oplossing de terugkeer naar het herkomstland is teneinde aldaar te worden herenigd met de familie. De Raad herhaalt dat indien verzoeker en diens voogd hiermee niet akkoord konden gaan, zij op dat ogenblik hun beroepsmogelijkheden hadden dienen aan te wenden.

Verzoeker kan ook niet ernstig stellen niet te begrijpen waarom de bestreden beslissing niet verwijst naar de procedure op grond van de artikelen 64/14 en volgende van de Vreemdelingenwet, nu dergelijke verwijzing wel degelijk kan worden teruggevonden in deze beslissing. Verweerder wees er zo op dat inzake deze procedure een bevel tot terugbrenging werd betekend aan de voogd op 7 januari 2013.

Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zijn regelmatig, dit is legaal, verblijf in het Rijk verstreek op 1 april 2011, na het vervallen van de aankomstverklaring. Het gegeven dat verzoeker gerechtigd was via een voogd een aanvraag op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet in te dienen, dat hij tijdens deze procedure ter beschikking diende te staan van de Dienst Voogdij en de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij steeds te goeder trouw was en nooit doelbewust de Belgische verblijfsreglementering heeft geschonden, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Verzoeker voert nog een uitgebreid betoog waarbij hij aangeeft dat hij, gelet op zijn minderjarigheid en aldus handelingsonbekwaam indertijd, niet verantwoordelijk kon worden gesteld voor het feit dat hij voor 1 april 2011 het Belgisch grondgebied niet verliet of geen gevolg gaf aan het bevel tot terugbrenging. Hij verbindt hieraan dat verweerder thans in de bestreden beslissing niet kan verwijzen naar het verstrijken van de aankomstverklaring of de niet-tenuitvoerlegging van het bevel tot terugbrenging. Er dient evenwel een onderscheid te worden gemaakt tussen het feitelijk vaststellen van een onregelmatig verblijf in het Rijk enerzijds en de vraag naar de '*verantwoordelijkheid*' hiervoor anderzijds. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn betreft een loutere feitelijke vaststelling en deze feitelijke vaststelling kan de bestreden beslissing verantwoorden. Aan de hand van zijn betoog weerlegt verzoeker het gestelde in de bestreden beslissing niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en maakt hij evenmin aannemelijk dat verweerder, op een ogenblik dat verzoeker meerderjarig is geworden, geen gebruik kon maken van een gebonden bevoegdheid tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voortvloeiende uit artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat ook niet blijkt dat verzoeker op zich ten laste wordt gelegd dat hij niet eerder het grondgebied heeft verlaten. In de bestreden beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van het gegeven dat de aankomstverklaring, die het regelmatig verblijf dekte, is verstreken en geen uitvoering is gegeven aan het bevel tot terugbrenging, doch er kan geenszins worden vastgesteld dat dit verzoeker in het bijzonder ten kwade wordt geduid. Zo wordt bijvoorbeeld geen verkorte termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, wegens het niet eerder tijdig hebben uitgevoerd van een verwijderingsmaatregel. Er blijkt ook niet dat verzoeker thans een gedwongen repatriëring boven het hoofd hangt, gelet op de niet-tenuitvoerlegging van het eerdere bevel tot terugbrenging. Evenmin wordt hem op deze grond een inreisverbod opgelegd. Hierbij dient, louter ten overvloede, bovendien te worden vastgesteld dat uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers voogd wel degelijk stappen heeft ondernomen om te trachten het bevel tot terugbrenging uit te voeren, doch dat verzoeker niet inging op deze poging.

Verzoeker betoogt ten slotte dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken. Hij verwijst op dit punt met name naar zijn situatie en minderjarigheid ten tijde van de aankomstverklaring en het bevel tot terugbrenging. Minstens impliciet blijkt uit de bestreden beslissing evenwel dat verweerder de aanvankelijke minderjarigheid van verzoeker wel degelijk in rekening bracht. Een verwijzing naar een eerder bevel tot terugbrenging kan zo enkel wanneer de betrokkene toen nog minderjarig was. Verweerder duidt verder dat verzoeker intussen de meerderjarigheid heeft bereikt en aldus buiten het toepassingsveld valt van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoeker aldus nog niet aantoonde dat er sprake was van enig concreet element dat van aard kon zijn ertoe te kunnen leiden dat verweerder in zijn situatie, nu hij meerderjarig is geworden, geen toepassing kon maken van zijn gebonden bevoegdheid vervat in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat verweerder op dit punt enige belangenafweging diende door te voeren.

Gelet op bovenstaande kan niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker voert nog een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het billijkheidsbeginsel. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers betoog waarbij hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van het dossier, met name zijn situatie en leeftijd op het ogenblik van de aankomstverklaring en het bevel tot terugbrenging, op zich nog niet vermag aan te tonen dat bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur door verweerder werden miskend bij het geven van dit bevel. Verzoeker toont zo niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een juiste feitenvinding. Ook blijkt zo nog niet dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de motieven van de bestreden beslissing en het dispositief ervan of tussen het algemeen belang en het particuliere belang. De Raad merkt in dit verband bovendien op dat verweerder in beginsel verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien een vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, tenzij aldus hogere rechtsnormen in het gedrang komen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte oordeelde dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn. Hij toont verder evenmin aan dat hij zich dienstig kan beroepen op meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op de door hem ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur, om te stellen dat het verweerder niet was toegestaan gebruik te maken van een op hem rustende gebonden bevoegdheid waarin de wetgever heeft voorzien. Verzoeker brengt geen elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan deze gebonden bevoegdheid.

3.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS